

Sygn. akt II UK 378/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku B. M.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2015 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt III AUa 1383/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 października 2009 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. dokonał ustalenia emerytury policyjnej B.M., określając ją od dnia 1 stycznia 2010 r. na kwotę 5.078,94 zł. Wskaźnik podstawy wymiaru emerytury odwołującej się za okres od dnia 1 grudnia 1978 r. do dnia 31 lipca 1990 r. obniżono z 2,6% podstawy wymiaru do 0,7% podstawy wymiaru za każdy służby we wskazanym okresie.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła B. M. Wyrokiem z dnia 12 marca 2013 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję w ten tylko sposób, że okres służby B. M. od dnia 30 sierpnia 1981 r. do 31 grudnia 1981 r. oraz od dnia 3 lutego 1982 r. do 3 sierpnia 1983 r.

zaliczył do wysługi emerytalnej odwołującej według wskaźnika po 2,6% podstawy wymiaru za każdy rok pełnienia służby w tym okresie, a w pozostałym zakresie odwołanie oddalił.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego apelacjami zaskarżyli odwołująca się oraz pozwany Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.. Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił obie apelacje.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Wskazano, że: „Na tle zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące precyzyjnego określenia pojęcia „organów bezpieczeństwa państwa” w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 r. tzw. lustracyjnej...”. Zagadnienie to wyraża się w konieczności wyjaśnienia: „czy Centralne Biuro Adresowe MSW jest w rozumieniu tych przepisów jednostką Służby Bezpieczeństwa kwalifikowaną jako organ bezpieczeństwa państwa”.

Ponadto „na tle zaskarżonego wyroku jawi się potrzeba ustalenia jednoznacznej wykładni, czy zgodnie z art. 15 b ust 1 ustawy z dnia 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. 2004 Nr 8, poz. 67 z późn. zm.) w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. Nr 63 , poz. 425 z późn. zm.) - Centralne Biuro Adresowe MSW jest jednostką Służby Bezpieczeństwa kwalifikowaną do organów bezpieczeństwa

państwa oraz czy służba skarżącej w tej jednostce powinna być liczona po 2,6% czy też 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikowała się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie i zawierać argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Chociaż w rozpatrywanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to nie można uznać, że autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej wykazał istnienie przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w powołanych wyżej przepisach.

W ocenie Sądu Najwyższego przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie oraz potrzeba wykładni wskazanych przepisów prawa nie stanowią problemów prawnych wymagających wykładni Sądu Najwyższego, ale w istocie są kwestiami dotyczącymi odmiennej oceny materiału dowodowego zebranego przez Sady orzekające w sprawie. Sąd Najwyższy, jako sąd prawa, jest związany na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Odpowiednio do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sady obydwu instancji – wiążących Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹³ § 2 k.p.c. – odwołująca się w okresie od 1 grudnia 1978 r. do 31 lipca 1990 r. pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa wskazanych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów

bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.). Biorąc pod uwagę to, że przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania muszą być powiązane z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.), należało stwierdzić, że sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni wskazanych przepisów prawa nawiązuje do wskazanych w skardze kasacyjnej kontrowersji dotyczących stwierdzonych w sprawie faktów.

Przedstawione zagadnienie dotyczy ustaleń co do pełnienia przez skarżącą służby w okresie od 1 grudnia 1978 r. do 31 lipca 1990 r. w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w Warszawie w Biurze C Wydziale VI na stanowisku młodszego referenta, następnie młodszego referenta na wolnym etacie referenta, starszego referenta, starszego referenta techniki operacyjnej na wolnym etacie młodszego inspektora i młodszego inspektora. Zgodnie ze strukturą organizacyjną Służby Bezpieczeństwa na poziomie centralnym istniały departamenty i biura MSW. Służba odwołującej w Biurze C Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zakwalifikowana została do służby w organach bezpieczeństwa państwa z uwagi na to, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1990 r. w sprawie nadania statutu organizacyjnego Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Dz.U. Nr 49, poz. 288) nie umieściło w jego strukturach Biura „C”, co wskazuje na likwidację tej jednostki organizacyjnej. Ponadto w § w 1 Zarządzenia nr 53/90 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 lipca 1990 r. w sprawie określenia: stanowisk zajmowanych przez funkcjonariuszy b. Służby Bezpieczeństwa oraz jednostek organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych, w których pełnili oni służbę, znajduje się zapis, zgodnie z którym „funkcjonariuszami byłej Służby Bezpieczeństwa są osoby, które pełniły służbę na stanowiskach i w jednostkach wymienionych w Instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z 25 czerwca 1990 r.”. Była ona załącznikiem do Decyzji Sekretarza Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr

Centralnych z dnia 2 lipca 1990 r. Zostało w niej wymienionych 15 jednostek istniejących w chwili likwidacji m. in. Biuro „C”.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że Biuro „C” zostało wymienione w Zarządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 maja 1990 r. w sprawie zaprzestania działalności Służby Bezpieczeństwa. Nie zostało następnie wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1990 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministra Spraw Wewnętrznych. Stosownie do zasadniczego ustalenia zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu drugiej instancji Biuro „C” jako jednostka organizacyjna Służby Bezpieczeństwa podlegało rozwiązaniu po zorganizowaniu Urzędu Ochrony Państwa.

Powyżej przedstawione kwestie dotyczące oceny faktów i dowodów nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.